

L 12,13–21: Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.“ Ježíš mu odpověděl: „Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ A řekl jim: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ Pak jim pověděl toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom a říkal si: ‚Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?‘ Pak si řekl: ‚Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselé mysli.‘ Ale Bůh mu řekl: ‚Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“

Dnes to bude o majetku. Je to velmi známý text. Ježíš je přivolán ke sporu o dědictví, zdráhá se v něm zasáhnout, ale vypráví podobenství o boháčovi a stodolách.

Na první dobrou by nám mohl být ten boháč vlastně sympatický. Svůj majetek získal poctivou prací, není to žádný podvodník. Není ani nenasytný, má dostatek a víc už nechce. Mohl by se hnát za dalším rozmnožováním svého jmění, on se rozhodne pro klidný důchod. Kdo z nás by to nechtěl, klidný zajištěný důchod – žít, jíst, pít, být veselé mysli.

Ten muž je v podobenství nazýván bláznem, má být špatným (odstrašujícím) příkladem. Příkladem toho, že člověku nemusí ublížit jen velké neštěstí, může mu uškodit i velké štěstí, když neví co s ním.

Říká se, že majetek přináší svobodu. Kdo je soběstačný, ten nikoho nepotřebuje. Nemusí se na nikoho ohlížet, na Boha ani na lidi. Může si vybudovat svůj ráj na zemi. Jeho spása mu leží u nohou, vlastně ve stodole. Když si přečteme to podobenství pořádně, zjistíme, že ten muž nemá vztah s nikým jiným než se sebou a s vlastním majetkem.

Smyslem jeho života je majetek. V podobenství není místo pro Boha ani pro jiné lidi, jen pro boháče a jeho stodoly. Jediný vztah, který má, vztah k úrodě je falešný, nezdravý a marný. Když chybí vztahy, chybí i prostor pro vděčnost, pro vzájemnost – ochotu rozdělit se, darovat, pomoci. Boháče vůbec nenapadlo, že to co se mu urodilo, není jen jeho...

Boháč vede zvláštní samomluvu, sám sebe přesvědčí o tom, jak jednat. Bible nemá nic proti samomluvám, najdeme jich tam spoustu, nejznámější biblickou samomluvou je asi žalm 103: **Dobrořeč, duše má Hospodinu, a celé nitro mé jeho**

svatému jménu. Dobrořeč, duše má Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní...po celý tvůj věk tě sytí dobrem. Je to samomluva, která ale není zakřivená do sebe, míří k Bohu.

Kdo se neohlíží na nikoho jiného než na sebe sama, kdo mluví jen sám se sebou, neptá se, nenaslouchá, snadno ztratí kontakt s realitou. Zapomíná na to, že za své úspěchy nemůže jen on sám. Zapomíná na vděčnost. Zapomíná na meze, nejen v plánech a v podnikání, ale i v životě.

Náš život je ohraničen, není zajištěn tím, co máme. Život není přímka – čára, která by se táhla od nekonečna do nekonečna. Chtělo by se říct, že lidský život je úsečka, má dva hraniční body – narození a smrt. My křesťané věříme, že život je polopřímka, že smrt není konec.

My všichni jsme od Boha mnoho dostali. Jenže pamatujme na to, že i dobrý Boží dar může být velikým pokušením. Můžeme zapomenout na toho, kdo nás obdaroval. Můžeme propadnout dojmu, že to, co máme a čeho jsme v životě dosáhli, je jen naše zásluha. Můžeme si začít naivně myslet, že životní zdar je pouze důsledek naší šikovnosti, chytrosti a pracovitosti. Až nám nakonec náš majetek, kariéra a postavení z našich srdcí vytlačí Boha úplně.

Den díkůvzdání, který dnes slavíme, je především příležitostí Bohu poděkovat za vše, co nám dává. Je toho tolik, že na to jedna bohoslužba ročně nestačí. Při děkování nezapomínejme ani na věci hmotné a pomíjivé. Nemáme jimi pohrdat. Pohrdat jídlem, pitím, oblečením a střechou nad hlavou by znamenalo pohrdat dobrým Bohem, který o nás pečuje. Stejně tak si ale v tento den připomínáme, že věci tohoto světa nám nepřinesou jistotu, pokoj a spásu. Stavět na nich své životy by znamenalo stavět na písku.

Martin Luther kdysi řekl: na co zavěsíš své srdce a na co se spolehneš, to je tvůj bůh. A tak dnešní den může být příležitostí k odstraňování falešných bohů z našich srdcí. Zeptejme se každý sám sebe: komu ve svém životě sloužím? Na co se spoléhám? Na čem ulpívám? Podle čeho se rozhoduji? Čemu podřizuji svůj život? Čemu věnuji svůj čas? Co když ústy vyznávám Krista, ale svým běžným životem dosvědčuji, že spásu chci mít raději na dosah ruky ve svých plných stodolách?

Modleme se: Bože, prosíme, vyved' nás z našeho bláznovství a přiváděj nás k pravému bohatství, které je jen v tobě.
Amen